

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringer, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringer", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringer*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 51. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789678592/facsimile.pdf> (tilgået 28. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringer

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

gen, da jeg stod op, hørte jeg, at han var rejst og mit sidste håb med ham. Jeg måtte nu holde pinen ud, indtil min befrielsestid slog.

Endelig kom den længselsfuldt ventede dag, da vi skulle bryde op. Om morgenen tidligt satte vi os i vognen for at køre til Lübeck og derfra at tage med dampskibet til København. Vor værtinde kyssede og klappede mig til afsked som en moder, der tager afsked med sit barn. »Husk mit tilbud,« sagde hun, »det står dig altid åbent.« Den omtalte unge russer, der siden hin dag havde vist mig megen godhed, var også tilstede ved afskeden, og jeg blev meget forundret, da han kom hen til mig og sagde med tårer i øjnene: »Kommer jeg nogensinde til København, opsøger jeg D e m, ingen anden end D e m.« Jeg ser ham endnu tydeligt, hvorledes han støttede sig op til et af de træer, som stod udenfor indgangen til hotellet, idet han bedrøvet vinkede til mig til afsked. Denne unge mands stilling ved træet har jeg bestandigt beholdt i min erindring, som man husker et smukt maleri eller en belysning i et landskab. Husets søn, min tavse, melankolske ven, lod sig slet ikke se.

Jeg kan dog ikke tage afsked fra dette selskab uden at indlægge et godt ord for jfr. W., som jeg har været nødt til ikke at stille i det bedste lys. Hun var som sagt god, og hendes lænsindighed har måske en undskyldning i den tone, der herskede ved dansen i hine år. Fristelserne i denne stilling er nøksom bekendte. Men jeg skylder hende at erklære, at havde hun syv børn, da var hun virkelig en god moder for dem og opdrog dem med omhu og kærlighed. Rørende var hendes ytring til mig mange år efter, da jeg som gift kone talte med hende og røste en datter af hende, som jeg tilfældigvis havde set, for hendes stille beskedne væsen. »Ja,« sagde hun med tårer i øjnene, »ja, min kære frue! jeg har gjort for disse børn, hvad jeg har formået, og søgt at opdrage dem til ærbare piger; jeg har ikke villet, at de skulle ligne deres moder.« Jeg svarede hende med nogle venlige ord og trøstede hende, så godt jeg kunne. Med stor hjertelighed sagde hun da: »De var altid et godt barn og er nu en rar kone, gid De må blive lykkelig, som De fortjener!« Og hurtigt fjernede hun sig for at skjule de tårer, jeg så hun ikke længer kunne holde tilbage.